

ny Ugyldighedsgrund; en Retshandel, som falder ind under denne Paragraf, vilde ogsaa uden saadan Lovfæstelse af Domstolene blive erklæret for ugyldig i Henhold til den gældende Rets Grundsætninger. Snarere kunde det anføres imod Optagelse af § 33 — en tilsvarende Regel findes vistnok ikke udtalt i nogen anden Lovgivning — at Bestemmelsen kan friste til Modsætningslutninger om, at de Viljeserklæringer, som der i § 33 sigtes til, ere gyldige, naar saadan Viden, som kræves af denne Paragraf, ikke foreligger. En saadan Slutning vilde aabenbart føre til ganske urigtige Resultater. Forsaavidt angaar Tilfælde, hvor Kundskaben refererer sig til en Vildfarelse hos den erklærende, vil Forholdet i Almindelighed være det, at Erklæringen ifølge de almindelige Regler om urigtige Forudsætningers Indflydelse er ugyldig, selv om den anden Part ikke havde nogen Kundskab om Vildfarelsen, naar det blot var kendeligt for ham, at Erklæringen var baaret af den paagældende Forudsætning; det vil kun i Undtagelsestilfælde som det ovenfor Side 80 nævnte være saa, at en urigtig Forudsætnings Indflydelse paa en Retshandel afhænger af, at dens Urigtighed var den anden Part bekendt. Og forsaavidt der ved § 33 sigtes til Erklæringer, afgivne i sygelige og eksalterede Tilstande, som dog ikke ere saadanne, at de udelukke den erklærende fra at kunne paatage sig Forpligtelser, er Forholdet ifølge dansk Retspraksis vistnok det, at det vil være tilstrækkeligt til at gøre Erklæringen ugyldig, at den anden Part burde have kendt Tilstanden, selv om den faktisk er undgaaet hans Opmærksomhed. Til Imødegaaelse af saadanne Modsætningslutninger som de nævnte er der i § 33 ved Ordene „selv om en Viljeserklæring ellers maatte anses for gyldig“ henvist til, at de Viljeserklæringer, som der ved § 33 sigtes til, jævnligt ville være ugyldige, selv om der ikke hos den, til hvem de afgives, var en saadan Viden, som udkræves til Anvendelse af § 33.

§ 34.

I § 34, 1ste Stykke fastsættes det, at den, der har afgivet en Viljeserklæring, som ved Fejlskrift eller anden lignende Fejltagelse fra hans Side har faaet et andet Indhold end tilsigtet, ikke er bundet ved Erklæringens Indhold, hvis den, til hvem Erklæringen er afgivet, indsaa eller burde indse, at der forelaa en Fejltagelse. Modsætningvis tilkendegives herved, at Viljeserklæringer, som afgives med et andet Indhold end tilsigtet, i Almindelighed ere bindende for Afgiveren efter deres Indhold, hvis den anden Part var i god Tro. Enslydende med det danske Udkast er det svenske. Derimod findes i det norske Udkast ingen til det danske og svenske Udkasts § 34, 1ste Stykke svarende Bestemmelse, se herom nedenfor Sp. 2783.

Den saaledes i § 34, 1ste Stykke indirekte udtalte Regel er ikke — som ellers i Almindelighed Bestemmelserne i Udkastet i deres Hovedtræk — gældende Ret Landene over. I adskillige Retsforfatninger udelukker den Omstændighed, at det erklærede ikke var villet af den erklærende, Erklæringens forbindende Kraft, selv om den anden Part var i god Tro, dog at der i saa Fald i mindre eller større Omfang gives den anden Part Ret til Erstatning for det Tab, han har lidt ved at stole paa Erklæringens Gyldighed (den negative Kontraktsinteresse). Paa dette Standpunkt, der betegnes som Viljestheorien, stod efter almindelig Opfattelse den romerske Ret og staaar endnu fransk Ret, code civil Art. 1109 og 1110, jfr. Art. 1382 og 1383, og den tyske borgerlige Lovbog §§ 119 og 122. Paa et lignende Standpunkt, men dog med Tilnærmelse til de nedenfor omtalte Tillidsteorier staaar den schweiziske Lovbog om Obligationsretten Art. 25 og 26. At Mangel af Vilje til det erklærede ikke kommer i Betragtning, naar den anden Part hverken kender eller burde kende Mangelen — dette Standpunkt betegnes i Almindelighed som Tillidsteoriernes eller Erklæringsteoriernes — anerkendes derimod af den østerrigske borger-